

Det drejer sig om de mange virksomheder, som må lukkes med underskud, og hvor dette efter gældende regler kan fradrages i indtægten i de næste fem år.

Det hjælper imidlertid så lidt på beskæftigelse og valuta, når arbejdspladserne først er nedlagt.

Der er brug for, at disse fradrag i stedet kan foretages her og nu og med det samme, så de fornødne penge straks er til stede til at betale de terminer eller andre påtrængende udgifter, der forfalder straks.

Fremskridtspartiet vil derfor, så snart Folketinget samles næste gang, fremsætte lovforslag om, at folk med underskud i stedet for at trække dem fra i de kommende fem års indtægt skal kunne vælge at få fradraget i tidligere års indkomst (også inden for en femårsgrænse), så de får den for meget betalte skat tilbage med det samme.«

Nu, ni år efter, er denne pressemeddelelse desværre lige så aktuel som dengang.

Princippet om at tilbageføre underskud blev også anvendt i lov nr. 290 af 26. juni 1975 om skattemæssig tilbageførsel af underskud (for skatteåret 1975-76) i aktieselskaber m.v. Denne lov var imidlertid snævert tidsbegrænset, hvorhos den ensidigt favoriserede juridiske personer, hvilket er særdeles uheldigt i disses konkurrencekamp med personligt ejede virksomheder, ligesom en umiddelbar retfærdighedsbetragtning også tilsiger ligestilling mellem skatteyderne.

Tilbageførselsretten i nærværende forslag er teknisk udformet således, at den overhovedet ikke vil volde vanskeligheder, hverken for skatteydere eller for myndigheder, jf. spalte 1897-1899 i folketingsforhandlingen 20. november 1975. Der var da heller ikke tekniske vanskeligheder ved den omtalte 1975-ordning eller i forbindelse med dødsbotilbageførselsreglerne, som vi nu har kendt i en lille snes år i kildeskattelovens §§ 31 og 32 (nu lovbekendtgørelse nr. 562 af 6. august 1990). Tilløb i samme retning findes i virksomhedsskattelov nr. 144 af 19. marts 1986 om, at underskud i et vist omfang kan modregnes i opsparet overskud fra tidligere år.

Om tilsvarende lovgivning i nogle af de vigtigste udlande, som danske virksomheder skal kunne konkurrere med, henvises til de i bilaget gengivne uddrag af artikel fra Børsen for 5. februar 1986, hvoraf fremgår, at EF er i gang med at gennemtvinge en 2-3 års tilbageførselsperiode. Men det foregår i vanligt EF-snegletempo. Derfor kan Folketinget dårligt vente herpå. Alt for mange sunde danske virksomheder vil være brudt sammen, før EF-frugterne høstes.

Der henvises også til, at vismandsrapporten fra maj 1981 anbefaler »at overveje muligheden for ordninger, der gav symmetri mellem samfundsdeltagelse i henholdsvis chancen for gevinst og risikoen for tab ved gennemførelse af erhvervsmæssige investerin-

ger«. Derimod går Skattelovrådet stort set uden om problemet i sin omfangsrige udtalelse af 9. februar 1987 om skat ved konkurs og akkord (betænkning 1101/1987).

Såfremt der viser sig flertal for forslaget under Folketingets behandling, vil tekniske følgelovforslag blive fremsat om ændringer bl.a. i kildeskattelovens §§ 31 og 32 og lov om særlig indkomstskat § 9. Her vil det bl.a. blive præciseret, at hvis den ene indkomst (almindelig indkomst eller særlig indkomst) i samme indkomstår skulle være positiv og den anden negativ, skal modregning fortrinsvis ske inden for dette indkomstårs rammer.

Samtidig må lejligheden benyttes til udtrykkeligt i lovtæksten at slå fast, at hvis en senere ændring af en skatteansættelse (for 1990 eller senere år) bevirker, at denne bliver negativ (eller mere negativ end hidtil), skal skatteyderen have adgang til uden gebyrbetaling straks at kræve, at det negative beløb bringes i modregning i positiv indkomst for følgende og/eller for tidligere indkomstår.

Endvidere må det overvejes at tage fat på, hvordan ændringer af tidligere års indkomst skal indvirke på socialindkomsten for de pågældende år.

Derimod er det ikke tilrådeligt at opdele negative indkomster i, hvad myndighederne måtte finde erhvervsfornuftigt, og hvad de vil kalde uønskelig udnyttelse af underskudsoverførselsretten. Sådan noget ville kaste skattehverdagen ud i en masse administration på grundlag af et diffust sondringskriterium, som til syvende og sidst ville savne enhver rimelighed og konsekvens. Gældende underskudsoverførselsregler har da heller ikke bygget på sådanne sondringer. Når de ikke anvendes ved fremførsel af underskud, er der selvsagt heller ingen grund til at anvende dem ved tilbageførsel.

Ej heller vil det være nogen lykke at begrænse carry back-reglen til bestemte skatteydergrupper som for eksempel fysiske personer eller folk med bestemte erhverv. Det kan overvejes – også med hensyntagen til EF-bestræbelserne – om der er behov for særregler for personer med begrænset skattepligt og lignende.

Teknisk er det en meget stor fordel ved forslaget, at det bygger på underskudsoverførselsbestemmelsen, som den uafbrudt har været praktiseret siden ligningslov nr. 339 af 19. december 1956, og som den nu principielt uændret videreføres ved skattereformens hovedlove af 19. marts 1986 (nr. 151 om personskat og nr. 144 om virksomhedsskat). Det er blot overførselsperiodens længde, der ændres på ved det foreliggende forslag, mens selve grundteknikken er, som den har fungeret de sidste 31 år og stadig er gældende.